

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117205220
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4117205220.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX, O. - A., o zaplatenie 40,24 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 19Csp/69/2017-55 zo dňa 13.augusta 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1,2,5 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1,2, § 9 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 297 písm. b), § 219 ods. 3 CSP, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho došiel k záveru, že žalobu žalobcu je potrebné zamietnuť. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 40,24 eura ako zostatok poplatku, sumu vo výške 44,- eur ako poplatok za upomienky, úrok vo výške 32% ročne zo sumy 100,- eur od 27.03.2013 do 06.12.2013 v sume 22,27 eura, úrok vo výške 32% ročne zo sumy 44 eur od 07.12.2013 do 28.11.2016 v sume 41,93 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90,24 eura od 18.03.2014 do 28.11.2016 v sume 12,19 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 40,24 eura od 29.11.2016 do zaplatenia. Dôvodil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 27.03.2013 zmluvu o úvere č. 404201194, na základe ktorej poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 100,- eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky s príslušným poplatkom vo výške 68,- eur za podmienok dohodnutých v zmluve o úvere, a to v 6 mesačných splátkach po 28,- eur, počnúc dňom 24.04.2013. Uviedol, že žalovaný dňa 09.09.2013 požiadal o úpravu splátkového kalendára formou posunu splátky, na základe ktorej žiadosti mal byť celý úver uhradený dňa 13.03.2014. Poukázal na to, že v zmysle všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa žalovaný zaviazal uhradiť žalobcovi v prípade porušenia podmienok uvedenej zmluvy aj poplatok za zasielanie upomienok celkom vo výške 44,- eur. Záverom dodal, že žalovaný mu ku dňu podania žaloby uhradil sumu vo výške 106,- eur.

2. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania došiel k záveru, že žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky za odplatu (úroková sadzba bola dojednaná vo výške 39,15 % ročne), ktorá takmer štvornásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu v obdobných prípadoch (10,14 % ročne). V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 15.11.2005, sp. zn. 32 Odo 1022/2004, v zmysle ktorého, dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s dobrým mravmi t.j. v súlade s pravidlami morálneho charakteru, ktoré sú

všeobecne platné a uznávané v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Porovnaním predmetnej dohody o úrokoch s obvykle požadovanými úrokmi na finančnom trhu v obdobných prípadoch, s ohľadom na výšku úveru (100,- eur) a jeho splatnosť (do 1 roka) súd dospel k záveru, že dojednaný úrok, nie je akceptovateľný a je v rozpore s dobrými mravmi, a preto podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Zastal názor, že rovnako aj výška ročnej percentuálnej miery nákladov uvedená v zmluve v sadzbe 182,24 %, čo je sadzba 4,96-krát vyššia ako priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov platná ku dňu podpísania zmluvy (36,73 %) je v neprimeranej výške a v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že dôvody neplatnosti sa týkajú podstatných náležitostí úverovej zmluvy a tieto nemožno oddeliť od ostatného jej obsahu, a preto je neplatná celá zmluva a teda aj dojednania o zmluvných úrokoch a poplatkoch za upomienky, ktoré si žalobca uplatňuje v tomto konaní. Záverom dodal, že žalobca na základe uzatvorenej zmluvy o úvere poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 100,- eur a žalovaný uhradil celkovo sumu 122,- eur. Vychádzajúc zo záveru, že predmetná zmluva o úvere je absolútne neplatná, mal za to, že žalobcovi vzniklo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov. Vzhľadom k tomu, že žalovaný všetky žalobcom poskytnuté finančné prostriedky uhradil, súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bránil sa tým, že na zmluvu o úvere nie je možné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 262 ods. 2 Obchodného zákonníka a na skutočnosť, že žalovaný súhlasil s aplikáciou Obchodného zákonníka na záväzkovo-právny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere, na znak čoho uvedenú zmluvu aj podpísal. K výške odplaty poznamenal, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovoval jej maximálne možnú prípustnú výšku. Uviedol, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. júnom 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31. mája 2014. Preto pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.05.2014, nie je možné aplikovať obmedzenie výšky odplaty. S poukazom na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka tvrdil, že úrok ako aj jeho zabezpečenie je primerané a v súlade s dobrými mravmi, keďže v danom období podstatným spôsobom neprevyšoval výšku odplaty (úroku) v obdobných prípadoch pri poskytovaní úverov inými nebankovými subjektmi, resp. bankami pri istom druhu finančných produktov. Poukázal na § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., v zmysle ktorého odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Zastal názor, že úrok nie je odplatou pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatou, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. Úrok podľa jeho názoru nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. K výške poplatku uviedol, že žalovanému vyhovovala, keďže nič voči nej nenamietal a že bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka, či na dané podmienky zmluvy pristúpi alebo nie. Poukázal na to, že žalobca nežiadal od žalovaného zabezpečenie úveru, ale dohodli si so žalovaným úroky z omeškania a takto prejavenu vôľu účastníkov by mal aj súd rešpektovať. Podľa jeho názoru predmetom prieskumu nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny. Zmluvné dojednanie, ktoré podliehalo prieskumu v tomto konaní, je podľa názoru žalovaného celkom jednoznačne cenovým dojednaním a vzhľadom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj článku 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS je vylúčené, aby súd preskúmaval primeranosť tohto dojednania. K zmluvnej pokute uviedol, že táto bola dojednaná písomne a jej výška bola dojednaná úmerne s výškou zabezpečenej pohľadávky. Žiadal zohľadniť, že zmluvná pokuta nie je poplatkom ani úrokom z poskytnutej zmluvy, a preto aj keď je zmluva súdom považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú, nemožno poprieť žalobcov nárok na úhradu zmluvnej pokuty, ktorá predstavuje zabezpečovací prostriedok. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný porušil zmluvné podmienky a je dlhodobo v omeškaní s úhradou dlhu. Zdôraznil, že naďalej trvá na uplatnenom nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 33,- eur a v tejto súvislosti poukázal na absenciu odôvodnenia výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba v časti zmluvnej pokuty. Mal za to, že uvedeným postupom - neodôvodnením rozhodnutia, došlo k porušeniu žalobcovho práva na spravodlivý proces a riadne odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej. K úrokom z omeškania uviedol, že ide náhradu škody za stratu možnosti disponovať dlžnou čiastkou, bez ohľadu na to či ide o omeškanie s úhradou istiny alebo odplaty za poskytnutý úver a nárok na ne vzniká veriteľovi bez ohľadu na to, či bolo alebo nebolo oneskorenie spôsobené dlžníkom. Záverom uviedol, že trvá na uplatnenom nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty

spolu s úrokom z omeškania, pretože preukázal omeškanie dlžníka so zaplatením istiny poskytnutého úveru.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len "CSP") po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods.1 písm. c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 27.03.2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 100,- eur. Žalovaný sa zaviazal žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 68,- eur v 6 mesačných splátkach po 28,- eur počnúc dňom 24.04.2013. Dňa 09.09.2013 žalovaný požiadal o úpravu splátkového kalendára formou posunu splátky, na základe ktorej mal byť celý úver uhradený dňa 13.03.2014. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle dohodnutých podmienok, čím porušil dojednania predmetnej zmluvy o úvere a stratil výhodu splátok, žalobca vyzval žalovaného na úhradu jeho záväzku. Keďže žalovaný žalobcovi uhradil len sumu 106,- eur, žalobca doručil súdu žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu vo výške 40,24 eura ako zostatok poplatku, sumu vo výške 44,- eur ako poplatok za upomienky, úrok vo výške 32% ročne zo sumy 100,- eur od 27.03.2013 do 06.12.2013 v sume 22,27 eura, úrok vo výške 32% ročne zo sumy 44 eur od 07.12.2013 do 28.11.2016 v sume 41,93 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90,24 eura od 18.03.2014 do 28.11.2016 v sume 12,19 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 40,24 eura od 29.11.2016 do zaplatenia. Súd prvej inštancie následne rozhodol vo veci samej napadnutým rozsudkom tak, ako je uvedené v jeho výrokovej časti.

6. Po prejednaní veci dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie proti napadnutému rozsudku je dôvodne podané. Je nepochybné, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá založila medzi nimi spotrebiteľský právny vzťah v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ust. Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/119/2017 zo dňa 29.mája 2018). V danom prípade bola uzatvorená písomná úverová zmluva, predmetom ktorej bol na jednej strane záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému úver vo výške 100,- eur a na strane druhej záväzok žalovaného vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky s príslušným poplatkom vo výške 68,- eur. Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov je potrebné prihliadnuť najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

7. V tejto veci žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky za odplatu, úrokovú sadzbu, dojednanú vo výške 39,15% ročne. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že odplata v tejto výške takmer štvornásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu v obdobných prípadoch, ktorá sa pohybuje vo výške 10,14% ročne. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie však nevyplýva, na základe akých skutočností dospel k uvedenému záveru, že na finančnom trhu sa obvykle požaduje odplata vo výške 10,14%, keď v spise nie je založená žiadna listina preukazujúca správnosť tohto záveru. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v rozpore s dobrými mravmi je aj výška ročnej percentuálnej miery nákladov uvedená v zmluve sadzbou 182,24 %, ktorá sadzba je 4,96krát vyššia ako priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov platná ku dňu podpísania zmluvy (36,73%). Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie nezaložil do spisu žiadne listiny preukazujúce výšku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov platnej v čase podpisu zmluvy a výšku odplaty za poskytnutie úveru, preto nie je možné z obsahu spisu zistiť na základe čoho dospel k záveru, že dohodnutá odplata

za poskytnutie úveru, rovnako dohodnutá výška priemernej hodnoty RPMN sú v rozpore s dobrými mravmi a z akých údajov súd vychádzal. Z uvedeného dôvodu je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany v konaní na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany. Porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

8. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

9. K námietke žalovaného uvedenej v podanom odvolaní ohľadom zmluvnej pokuty v sume 33 euro odvolací uvádza, že tejto námietky vyhovieť nemohol, pretože zo samotného žalobného návrhu vyplýva, že nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 33 euro nebol predmetom tohto konania. Zo žalobného návrhu vyplýva, že ním si žalobca uplatnil nárok na zostatok poplatku 40,24 eura, poplatky za upomienky v sume 44 eur, úroky, úroky z omeškania a nárok na náhradu trov konania. Z uvedeného dôvodu námietky žalobcu v tomto smere, ktorými poukazyval na nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolací súd považoval za nedôvodne.

10. Záverom odvolací súd upozorňuje súd prvej inštancie na nesprávny postup, keď vo veci rozhodol bez prejedania veci na pojednávaní v zmysle § 297 písm. b/ CSP.

11. Podľa § 297 CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur.

12. Z citovaného ustanovenia písm. b/ vyplýva, že musia byť súčasne splnené všetky podmienky, t.j. jednoduché právne posúdenie, nesporné tvrdenia strán sporu a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur. Nesporné tvrdenia strán sporu sú závislé na procesných úkonoch žalovaného a možno ich považovať za nesporné v tom prípade, ak sa žalovaný v súdom stanovenej lehote podľa § 167 ods. 2 CSP k žalobe nevyjadří, resp. sa vyjadří takým spôsobom, že skutkové tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nespochybnil. V tejto veci z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Skutkové tvrdenia žalobcu v konaní žalovaný teda nepoprel a nespochybnil. Nie je potom zrejmé, na základe akých tvrdení a dôkazov súd sám poprel nárok žalobcu, keď bez prejedania veci a vykonania dokazovania žalobu žalobcu zamietol bez toho, aby umožnil žalobcovi vyjadriť sa k otázke primeranosti výšky priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov platnej v čase podpisu zmluvy a výšky odplaty za poskytnutie úveru a aby mu umožnil navrhnuť vykonanie dôkazov v tomto smere. Týmto postupom žalobcovi súd prvej inštancie odňal právo na spravodlivý súdny proces.

13. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podľa § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Z uvedeného dôvodu, pokiaľ súd prvej inštancie v konaní posudzoval platnosť dojednaní ohľadne primeranosti výšky priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov platnej v čase podpisu zmluvy a výšky odplaty za poskytnutie úveru, mal aj bez návrhu zaobstarať dôkazy v tomto smere a na pojednávaní vykonať dokazovanie a umožniť žalobcovi sa k vykonaným dôkazom a k predbežnému právnomu posúdeniu veci súdom vyjadriť.

14. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne nesprávne, ako aj nepreskúmateľné, preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP. Úlohou súdu prvej inštancie bude vec prejednať na pojednávaní vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnutie aj odôvodniť v zmysle požiadaviek

kladených na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o nároku náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).